

Folketingets Ligestillingsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Ligestillingsudvalget har i brev af 19. maj 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 2 (L 197), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Merete Riisager (LA).

21-05-2015

Sagsnr. 2015 - 1122

Spørgsmål nr. 2:

”Vil ministeren redegøre for, hvorvidt andre EU-lande, herunder Tyskland, fortolker forbuddet mod kønsbaseret diskrimination ligeså vidtgående som Ligebehandlingsnævnet i sager om eksempelvis prisforskelle på barer og natklubber?”

Endeligt svar:

Det stillede spørgsmål angår, hvordan forbuddet mod forskelsbehandling på grund af køn uden for arbejdsmarkedet fortolkes i de øvrige EU-lande, herunder Tyskland.

Da reglerne om kønsdiskrimination uden for arbejdsmarkedet hører under Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale forhold, har jeg bedt ministeren herfor om et bidrag til besvarelsen af spørgsmålet.

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold har oplyst følgende:

”Jeg er ikke fuldt ud bekendt med praksis på området i alle de øvrige EU landes nationale klageinstanser og domstole.

Jeg kan dog oplyse, at der foreligger en beskrivelse af praksis i en rapport fra the Gender Equality Working Group of Equinet, der er en sammenslutning af de nationale ligestillingsorganer og klagenævn, om deres arbejde. Netværket består af 42 ligestillingsinstitutioner i 32 europæiske lande, der løbende udarbejder rapporter på en række ligestillingsområder. Fra Danmark deltager Institut for Menneskeret-tigheder og Ligebehandlingsnævnet i netværket.

Netværket har i oktober 2014 offentliggjort en rapport med en præsentation af praksis i de forskellige lande på en række områder, herunder kønsligestilling udenfor arbejdsmarkedet.

I rapporten gennemgås praksis fx vedr. adgangsforhold til mænd og kvinder i relation til fitnesscentre, restauranter og klubber, som jævnlige har været prøvet i en række afgørelser fra forskellige lande. Det fremgår af rapporten, at der er stor forskel på praksis i afgørelserne imellem de forskellige lande.

I nogle tilfælde argumenteres der med, at forskelsbehandlingen er en form for positiv særbehandling, som netop har til formål at rette op på en ulighed, eller at forskelsbehandlingen har et overordnet godt formål, fx at et overskud fra et arrangement går til et velgørende formål.

Eksempler på sådanne afvejninger ses fx i en konkret sag fra Finland, hvor et særskilt rum eller åbningstid for kvinder til et fitnesscenter ikke blev anset som forskelsbehandling, idet formålet har været at fremme kvinders muligheder for at bruge træningsfaciliteter, og at det at give mulighed for et særskilt rum eller åbningstid eller klubber udelukkende for kvinder, blev anset som hensigtsmæssigt og nødvendigt for at nå dette mål.

Med hensyn til eksempler fra Tyskland er der i rapporten beskrevet en sag, der handlede om, hvorvidt det var ulovlig forskelsbehandling med gratis adgang for kvinder til restauranter og klubber, hvor mænd skulle betale. I henhold til beskrivelsen af den tyske lovgivning kan sådanne situationer anses for lovlige, hvis der er tale om en fordel for det ene køn, og som der ikke er nogen, der har interesse i at håndhæve som ulovlig. Argumentet for denne fortolkning er, at hvis en fordel for det ene køn blev forbudt, er resultatet, at ingen får en fordel.”

Jeg kan henholde mig til ovenstående.

Venlig hilsen

Henrik Dam Kristensen